

Arrest

nr. 75 291 van 16 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 mei 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 oktober 2011 wordt verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.05.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

K.E. {..}

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3, 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Gezien de schriftelijke bevestiging d.d. 23.06.2011 van de Orde der Geneesheren (Provinciale Raad van West-Vlaanderen) dat Dr. H.G. {..} op 28.02.2007 levenslang geschorst werd aangezien hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde, kan het enige getuigschrift dat de aanvraag 9ter vervoegt niet als medisch getuigschrift beschouwd worden. Bijgevolg is de aanvraag bij gebrek aan medisch getuigschrift onontvankelijk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, de rechten van verdediging, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster betoogt als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending rechten van verdediging.

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de aanvraag bij gebrek aan medisch getuigschrift. Deze argumentatie is niet correct in die zin dat er bij de aanvraag wel degelijk een medisch getuigschrift werd gevoegd dat ook voldoet aan alle voorwaarden die vervuld dienen te worden teneinde de adviserend-geneesheer toe te laten een oordeel ten gronde te vellen. In het verzoekschrift — die naar het oordeel van verzoeker als één en ondeelbaar geheel met het standaard medisch getuigschrift en gebeurlijke bijlagen en nodige identiteitsdocumenten het aanvraagdossier uitmaakt, wordt expliciet vermeld: Een regelmatige opvolging door een psychiater is noodzakelijk, (...) De behandeling bestaat uit regelmatige opvolging door een psychiater die voldoende tijd dient te besteden aan haar behandeling, en met kennis en ervaring met een oorlogspsychopathologie. In het medisch getuigschrift wordt expliciet in dit verband vermeld: Evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B.. Goed, maar enkel en alleen als alle —adequate— noodzakelijke therapeutische voorwaarden gerespecteerd worden = regelmatige follow-up door een neuro-psychiater met tijd met kennis van en ervaring met oorlogspsychopathologie, die een behandeling instelt en volgt met tolk (nederl-Frans-Engels Duits) en dat over een noodzakelijke behandelingsduur van 1-2 à 3 jaren. Thans onmogelijk precies te voorspellen. “ De vaststelling van deze vermeldingen tonen reeds duidelijk aan dat de motivering van de bestreden beslissing totaal kaduuk is, en de beslissing strijdt met het art. 9TER VW, in de zin dat alle elementen voorliggen.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er niet tot in het oneindige formaliteitseisen worden gesteld, en dat toch minstens het verzoekschrift en/of het standaard medisch getuigschrift verwezen volledig op hun inhoud worden gecontroleerd. De argumentatie als zou er geen uitspraak zijn gedaan over de noodzakelijk geachte behandeling is dan ook niet correct en werd door uw zetel reeds verworpen in een eerder arrest van uw zetel.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gehele inhoud van het verzoekschrift én/of het standaard medisch getuigschrift, te stellen dat er niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden. Thans wordt door verwerende partij als een slechte verliezer alsnog een nieuw argument opgeworpen teneinde de aanvraag van verzoekster te gaan weigeren als zijnde onontvankelijk, met name het feit dat het medisch getuigschrift werd ingevuld door

Dr. GLORIEUX, die thans zou blijken levenslang geschorst te zijn, gegeven waar verzoekster niet van op de hoogte was, noch op datum van de aanvraag, noch daarna.

En indien verwerende partij meende dat dit gegeven een probleem opleverde voor de beoordeling ten gronde van de aanvraag van verzoekster, dan diende zij verzoekster desgevallend om een bijkomend attest te vragen, eerder dan zomaar zonder enig onderzoek ten gronde de vraag af te wijzen.

Het is duidelijk dat door verwerende partij een al te strikt formalisme wordt geëist en dient vastgesteld te worden in tal van dossiers dat nu de nieuwe wet van 29 december 2010 wordt gebruikt/misbruikt om op louter formele gronden de aanvraag niet te moeten onderzoeken, en er tevens geen bereidheid is tot effectief onderzoek noch in het geval alles duidelijk is noch in het geval er bepaalde onduidelijkheden zijn. Dat de ratio legis informatievergaring betreft over een aantal essentieel geachte elementen, en door de vermelding én in het verzoekschrift én in het standaard medisch getuigschrift van de noodzakelijk geachte behandeling (zie hoger) wordt er onmiskenbaar voldaan aan deze ratio legis. Dat de afwijzing wegens onontvankelijkheid in het geval er in het standaard medisch getuigschrift wél de noodzakelijke behandeling wordt vermeld, geëxpliciteerd, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt. Dat deze schending zich tevens voordoet in casu wanneer gebleken is dat de dokter die het attest heeft ingevuld naderhand geen dokter meer blijkt te zijn, gegeven waar verzoekster niet van op de hoogte was, en waaromtrent zij nooit een kans heeft ge kregen om alsnog een gebeurlijk probleem op dit vlak op te lossen via een bijkomend medisch attest.

Wel integendeel, verwerende partij vraagt geen enkel bijkomend stuk op, doch gaat eens te meer af te wijzen op basis van louter formele gronden. Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW en doordat verzoeker ook nooit enige vraag tot bijkomende informatie hebben gekregen ondanks het feit dat verwerende partij blijkbaar niet bereid was het standaard medisch getuigschrift te onderzoeken, of nog verzoekster voor zover als nodig een bijkomend attest van een andere dokter voor te leggen, de rechten van verdediging aan de orde.

Dit overdreven formalisme met totaal gebrek aan enig onderzoek van het ingediende verzoekschrift of nog het medisch getuigschrift zelf of verzoek tot voorleggen van bijkomende stukken/gegevens heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing. De ratio legis van art. 9 TER VW bestaat erin personen die ziek zijn en die niet kunnen terugkeren naar hun land, een legaal statuut te verlenen. De procedure is gericht op zoveel als mogelijk informatievergaring, en het kan niet dat verzoekster telkens opnieuw wordt geconfronteerd met een beslissing tot onontvankelijkheid, waarbij zij dan uw zetel dient te vatten, en gebeurlijk een nieuwe procedure art. 9 TER VW dient in te leiden, terwijl het toch proceseconomisch is aangewezen dat verwerende partij verzoekster had gewezen op het door haar ontdekte probleem in hoofde van Dr. GLORIEUX en een termijn kon voorzien ter voorlegging van een ander medisch attest. Dit zou zowel verzoekster als verwerende partij als uw zetel vooruitgeholpen hebben, niet de talloze afwijzingen telkens opnieuw op geheel formele gronden waarbij al van op voorhand geweten is dat dit als een boemerang terugkeert aangezien de wegens formele gronden afgewezen verzoekers onmiddellijk opnieuw een aanvraag zullen indienen.”

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, zonder evenwel aan te geven welke beginselen van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing geschonden worden.

Het middel is onontvankelijk in de mate dat verzoeker een schending aanvoert van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”.

2.3. Waar verzoekster een schending opwerpt van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze

overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. RvS 7 december 2001, nr. 101.624, RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6. De verzoekende partij voert aan dat het standaard medisch getuigschrift wel werd voorgelegd en dat het voldoet aan alle ontvankelijkheidsvoorwaarden, dat een attest opgesteld door Dr. H. G. werd ingediend, dat zou blijken dat voormeld persoon geen geneesheer meer is, dat de verzoekende partij hiervan niet op de hoogte was, dat de verwerende partij een bijkomend attest had moeten vragen en dat de bestreden beslissing getuigt van overdreven formalisme.

2.7. De Raad wijst erop dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschafft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

2.8. Uit het bovenstaande blijkt derhalve dat de gemachtigde van de staatssecretaris een vraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren wanneer geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd bij de aanvraag of wanneer het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van voormeld artikel 9ter.

2.9. Door het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd het standaard medisch getuigschrift zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorzien. Uit het standaard medisch getuigschrift blijkt uitdrukkelijk, voor zover dit niet reeds blijkt uit het gebruik van de term “medisch”, dat het dient te worden opgesteld door een arts en als belangrijke opmerking wordt bovendien uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokken arts moet kunnen identificeren.

De verzoekende partij diende een standaard medisch getuigschrift in, opgesteld door dokter H. G. op 30 april 2011. Uit een brief van de Provinciale Raad van West-Vlaanderen van de Orde der Geneesheren van 23 juni 2011 die zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar ook uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing, blijkt dat het visum van voormelde dokter H. G. bij beslissing van 22 november 2006 voor onbepaalde tijd werd ingetrokken, daar deze persoon de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde, en dat op 28 februari 2007 beslist werd voormeld persoon van de lijst weg te laten. De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift geenszins dat dokter H. G. geen geneesheer meer is. Dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat, daar dokter H. G. levenslang geschorst werd, het enige getuigschrift dat bij de aanvraag gevoegd was, niet als medisch getuigschrift kan beschouwd worden en dat de aanvraag bijgevolg, bij gebrek aan medisch getuigschrift, onontvankelijk is, beantwoordt derhalve aan de gegevens van het administratief dossier. Tevens dient te worden vastgesteld dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris te oordelen dat een getuigschrift opgesteld op 30 april 2011 door een arts die reeds in 2007 levenslang geschorst werd, niet als een medisch getuigschrift kan beschouwd worden en zodoende de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij niet op de hoogte was van het feit dat dokter H. G. geen geneesheer meer zou zijn.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat nergens in de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij wist dat zij een getuigschrift opgesteld door een levenslang geschorste arts had voorgelegd. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat het feit dat de verzoekende partij te goeder trouw zou zijn en zelf in de veronderstelling verkeerde dat dokter H.G een arts was, geen afbreuk doet aan het feit dat dit blijkens hogervermelde brief van de Provinciale Raad van West-Vlaanderen van de Orde der Geneesheren van 23 juni 2011 niet het geval is. Met haar betoog doet de verzoekende partij dan ook geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat het bij de aanvraag gevoegde getuigschrift niet als medisch getuigschrift kan beschouwd worden, daar de arts die het opstelde op 28 februari 2007 levenslang geschorst werd.

Daar waar de verzoekende partij ten slotte stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de gegeven omstandigheden minstens had moeten vragen om een attest toe te voegen van een andere wel bevoegde geneesheer, dat hij verder onderzoek had moeten doen, en dat de beslissing getuigt van een overdreven formalisme, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de verzoekende partij nergens in haar betoog aangeeft waaruit deze zogenaamde verplichting van de gemachtigde van de staatssecretaris dan wel voortvloeit. Bovendien dient erop gewezen te worden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst en dat hij een standaard medisch getuigschrift overmaakt. Voormeld artikel voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, zelf (verder) moet onderbouwen.

Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partij zelf toe om haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken. Dit houdt derhalve in dat zij er zelf op dient toe te zien dat het medisch getuigschrift dat zij bij haar verzoekschrift voegt, in de eerste plaats is opgesteld door een arts die nog steeds de voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde vervult. Op de verwerende partij rust geen verplichting om zelf de nodige informatie in te winnen. Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de verwerende partij haar had moeten verwittigen zodat zij ander medisch getuigschrift had kunnen voorleggen. De bestreden beslissing, die enkel de ontvankelijkheid van de aanvraag beoordeelt, houdt juist de mededeling aan verzoekster in dat het medisch attest dat zij bij haar aanvraag voegde niet kan volstaan om over te gaan tot een beoordeling ten gronde. Het staat verzoekster vrij om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen, die, indien deze ontvankelijk wordt verklaard, aan een onderzoek ten gronde kan worden onderworpen. De verzoekende partij maakt ook met dit betoog derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke manier werd genomen.

Waar de verzoekende partij kritiek heeft op de *“argumentatie als zou er geen uitspraak zijn gedaan over de noodzakelijk geachte behandeling”* dient gesteld dat de bestreden beslissing dergelijke motivering niet bevat, zodat verzoeksters kritiek dienaangaande feitelijke grondslag mist.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog tevens de schending van het redelijkheidsbeginsel wenst aan te voeren, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In dit kader dient te worden opgemerkt dat uit het voorgaande blijkt dat het redelijkheidsbeginsel uitgaat van het feit dat het bestuur binnen de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid beschikt over enige beleidsvrijheid. Er dient echter op gewezen te worden dat de wetgever in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft bepaald dat een standaard medisch getuigschrift dient te worden overgemaakt en dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren wanneer geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd of wanneer het getuigschrift niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in voormeld artikel 9ter, § 1, vierde lid. In dit kader beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris aldus niet over een discretionaire, maar over een gebonden bevoegdheid. Hoger werd reeds uiteengezet dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze gebonden bevoegdheid niet op een

kennelijk onredelijke manier heeft uitgeoefend. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.10. In een tweede middel voert verzoekster nogmaals de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Uit het betoog van verzoekster blijkt dat zij tevens de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, alsook de schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL;

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)”. Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: “Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de Juridische en feitelijke overwegingen vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn,” De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat er geen medisch getuigschrift zou voorliggen, terwijl zij in een eerdere beslissing hieromtrent geen woord heeft gerept.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl verwerende partij indien er zich een probleem voor deed in hoofde van Dr. GLORIEUX, zij hier maar al te goed op de hoogte was en er blijkbaar voor koos om dit niet op te werpen. Het is het duidelijk dat verzoekster er mocht op vertrouwen dat haar aanvraag ten gronde zou beoordeeld worden en niet zomaar afgewezen op basis van een opgedoken probleem in hoofde van de dokter die het attest invulde. Dat verwerende partij door dit argument inzake beweerdelijke onontvankelijkheid in een vorige beslissing niet op te werpen, afstand heeft gedaan van haar recht om dit nog op te werpen.

Dat de gebeurlijke onontvankelijkheid op basis van een probleem in hoofde van Dr. GLORIEUX in limine litis diende opgeworpen te worden, weze bij de eerste beslis sing onmiddellijk, hetgeen niet gebeurd is, en thans niet meer kan ingeroepen worden.

Dat het niet opgaat om beslissing na beslissing telkens één argument in te roepen inzake gebeurlijke onontvankelijkheid, doch alle argumenten inzake beweerdelijke onontvankelijkheid in één beslissing dienen gebundeld te worden.

Verwerende partij kan zich niet op een gebrek aan medisch attest beroepen, als een dergelijk attest voorligt, doch niet wordt aanvaard, en anderzijds nooit een bijkomend attest werd gevraagd.

Het is dan ook volkomen ten onrechte dat verwerende partij nooit overgegaan is tot een onderzoek ten gronde van de aangehaalde medische problemen en de aan vraag van verzoekster tot toekenning van medische regularisatie.

Het kan en mag niet aanvaard worden dat verwerende partij telkenmale opnieuw op een stereotype manier verzoeken tot regularisatie gaat afwijzen om te stellen dat zij deze niet dient te behandelen.

Er is geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Dat zich in dit verband trouwens de vraag stelt of een niet medisch geschoold persoon zomaar kan oordelen over de ontvankelijkheid van aanvragen medische regularisatie, vraag die ontkennend dient beantwoord te worden, en wellicht veel problemen zou kunnen oplossen.

Dat het alleszins een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt dat de ingediende medische attesten worden beoordeeld door een niet-arts, die geenszins enige medische scholing achter de rug heeft. Dat alleen al om deze reden de hier bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.11. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan.

2.12. Verzoekster wijst erop dat een eerdere beslissing die vernietigd werd door de Raad, met geen woord repte over het feit dat geen medisch getuigschrift voorligt. Verzoekster meende er dan ook op te kunnen vertrouwen dat haar aanvraag ten gronde zou worden behandeld. Door het thans betwiste motief niet in een vorige beslissing op te werpen, heeft verweerder volgens verzoekster afstand gedaan van het recht om dit alsnog op te werpen. Verzoekster stelt zich tevens de vraag of een niet medisch geschoold persoon zomaar kan oordelen over de ontvankelijkheid, vraag die ontkennend dient te worden beantwoordt.

2.13. Bij arrest nr. 67 928 van 5 oktober 2011 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van verweerder van 30 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 6 mei 2011 onontvankelijk werd verklaard.

Door het vernietigingsarrest van de Raad wordt de vernietigde beslissing geacht nooit getroffen geweest te zijn. Dit betekent niet dat het bestuur een positieve beslissing dient te treffen aangaande de aanvraag van verzoekster, of nog, dat het de aanvraag ontvankelijk diende te verklaren en over te gaan tot een beoordeling ten gronde van de aanvraag. Het bestuur verliest zijn bevoegdheid in deze niet, maar is in het geval het een nieuwe beslissing treft aangaande de aanvraag, verplicht rekening te houden met het motief van het vernietigingsarrest. In casu bestond de vernietigingsgrond in een schending van de materiële motiveringsplicht. Een nieuwe beslissing kan worden getroffen op voorwaarde dat er andere motieven en elementen worden gevonden die wel deugen. Deze nieuwe motieven en elementen kunnen reeds bestaan hebben ten tijde van de vernietigde beslissing, maar ze kunnen ook worden ontleend aan een wijziging in de feitelijke omstandigheden sindsdien (cfr. J. LUST, "De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State", in I. OPDEBEEK (ed.), Benoemingen, bevorderingen en Raad van State, Brugge, Die Keure, 1997, p.126; P. DE SOMERE, L'exécution des décisions du juge administratif. Rapport belge, A.P.T. 2005, afl. 1, pp.4-5). In casu blijkt dat de thans bestreden beslissing geschraagd is met een nieuw motief dat reeds bestond ten tijde van de vernietigde beslissing. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel is de motivering van de thans bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verweerder zich niet zou mogen beroepen op een nieuw motief dat reeds bestond op het ogenblik van de vernietigde beslissing en dat in redelijkheid toelaat te besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster van oordeel is dat een niet medisch geschoold persoon zich niet mag uitspreken over de ontvankelijkheid van haar aanvraag, volstaat het te verwijzen naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat het aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekomt om de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te beoordelen, hetgeen in casu is gebeurd. Het betoog van verzoekster mist derhalve grondslag.

2.14. Verzoekster maakt geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER